

Proloog: 2007

In het halletje van het truckerscafé stak Aart een sigaret op, terwijl hij over het parkeerterrein keek. Het was begonnen te miezeren, waardoor alles er nog mistroostiger uitzag. Hij voelde het maagzuur opkomen. De koffie die hij had gedronken was even aftands als het interieur van het café, net als de dame die hem had ingeschonken. Hij hoefde niet op zijn horloge te kijken om te weten dat het tijd was. Hij trok de capuchon van zijn vest omhoog en stapte naar buiten. Met zijn duim en wijsvinger schoot hij de sigaret weg. Hij blies de laatste rook langzaam uit. Het was donker op de parkeerplaats, en stil. Van de paar straatlantaarns die op het geasfalteerde terrein stonden, was de helft kapot, zo te zien al jaren. Niemand had de moeite genomen ze te repareren. Aan de lange kant van het café stonden vier vrachtwagens gebroederlijk bij elkaar, als een eiland in een verder lege zee. De chauffeurs zaten binnen, aan hun laatste biertje voordat ze hun cabine zouden opzoeken om te gaan slapen. Hij liep door naar de achterkant van het gebouw. Bij de hoek bleef hij even staan. Er was daar iemand. Hij trok de capuchon verder over zijn hoofd terwijl hij voorzichtig om het hoekje keek. In het schijnsel van het licht dat door de

openstaande deur naar buiten viel, zag hij de kok staan, voor zover je iemand die snacks in frituurvet gooide zo kon noemen. De man trok met gesloten ogen aan een sigaret. Shit. Aart trok zijn hoofd snel terug. De kok zou zo wel naar binnen gaan, het kleine afdakje waaronder hij stond hield te weinig regen tegen om er lang te willen blijven staan. Hij wachtte een volle minuut nadat hij de deur had horen dichtslaan. Het parkeerterrein was weer leeg. Zonder het streepje licht uit de kier van de deur was het donkerder dan ooit.

Aan deze kant van het gebouw zat alleen het raam van de keuken. Het was klein en zat te hoog om er doorheen te kunnen kijken. Bovendien was het permanent beslagen, zelfs al stond het op een klein kiertje. Zo te zien waren ze er nog niet, de mensen met wie hij had afgesproken.

Hij liep naar de overkant van het parkeerterrein waar een smalle strook met bomen de weilanden die er achter lagen aan het zicht onttrok. Tussen de wolken door kwam het schijnsel van de volle maan. Hij was al bang dat hij in het volslagen donker door het ondiepe greppeltje langs de bomenrij moest. 'Je bent laat,' hoorde hij naast zich, dichterbij dan hij had verwacht. Hij haalde een kartonnetje met tandenstokers uit zijn zak, brak er één af en stak hem in zijn mond, terwijl hij de man zo onbewogen mogelijk aankeek. De man grijnsde,

alsof hij toch zijn schrik had bemerkt en die hem amuseerde. 'Heb je het geld?'

Aart gaf geen antwoord. Er kwam iemand achter hem staan. Te dichtbij. Hij had niet eens voetstappen gehoord. Hij moest het Skip nageven: hij maakte alleen gebruik van professionals. De man achter hem gaf hem een bijna onmerkbaar duwtje, verder de struiken in. Even be kroop hem de gedachte dat ze hem hier ter plekke zouden afmaken, als een hond. Waarom was hij ook alleen gekomen? Hij had Eddie mee moeten nemen, zoals die gevraagd had. Hij klemde zijn kiezen zo hard op elkaar dat hij de tandenstoker voelde breken. Vanuit het donker doken nog twee figuren op. In de langste herkende hij Skip. De man naast hem zag eruit als een kleerkast van formaat.

'Ik neem aan dat je een test wilt?' Skip kon de glimlach maar amper uit zijn stem houden. Aart schudde zijn hoofd terwijl hij...